

han behöfde, att det nämligen ej skulle kunna fälla honom, och sade derpå, då det nu plötsligt kom honom före, hvad han borde svara:

"Min herrskare, det spörsmål, ni gör mig, är skönt; men för att kunna säga er min mening derom måste jag förtälja er en liten berättelse, som ni nu skall få höra.

Jag erinrar mig ofta hafva hört omtalas, att det fordorm var en förnäm och rik man, som bland andra dyrbara klenodier i sin skattkammare förvarade en ganska skön och värderik ring. För att efter dess dyrbarhet och skönhet hedra denna och för beständigt bibehålla den i sina afkommandes ägo, förordnade han, att den af hans söner, hos hvilken denna ring, såsom af fadren honom gifven, blefve tunnen, skulle anses såsom hans arfving och borde af alla de andra mest äras och vördas. Den, åt hvilken den af honom lemnades, bibehöll samma ordning bland sina afkomlingar och gjorde på samma sätt som hans företrädare. Kortligen, ringen gick ur hand i hand till många arftagare; men slutligen kom den till en, som hade tre sköna, dygdiga och sin fader mycket hörsamma söner, hvilka han derföre älskade lika högt alla tre. Ynglingarne kände plägseden med ringen, och, då hvar och en gerna önskade blifva den mest hedrade bland de sina, bad hvardera särskildt på det ifrigaste fadern, som redan var gammal, att han på sitt yttersta måtte lemna denna ringen åt honom. Den förträfflige mannen, som älskade dem alla lika varmt och ej sjelf kunde utse den, åt hvilken han helst skulle velat gifva den, öfvertänkte, emedan han lofvat den åt hvar och en af dem, något medel att ställa dem alla